

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 162/2016
02.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ј., због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. и члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ј., адв. М.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К 1870/10 од 30.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1163/15 од 27.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ј., адв. М.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К 1870/10 од 30.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1163/15 од 27.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 5К 1870/10 од 30.03.2015. године, између осталих окривљени М.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. и члана 30. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП окривљени М.Ј. обавезан је да суду плати на име трошкова кривичног поступка износ од 9.180,00 динара као и на име судског паушала износ од 7.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1163/15 од 27.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених М.Ј. и Н.П. изјављене од стране бранилаца, а пресуда Основног суда у Руми 5К 1870/10 од 30.03.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.Ј., адв. М.Г., поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да

Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или пак исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ј., адв. М.Г., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.Ј., у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а из образложења захтева произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што се у захтеву не опредељује о ком се доказу ради и због чега га подносилац захтева сматра недозвољеним, а на коме се по одредбама овог законика не може заснивати судска одлука, већ се указује да се правноснажне пресуде заснивају искључиво на исказу из истраге оштећеног С.Т., који је на главном претресу у целисти изменио свој исказ. Дакле, оспорава се и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и оценом доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, а што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног М.Ј., адв. М.Г., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.